

12.9.21, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho divcích, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Ž 105, 1-3

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

jak často si říkáme, že jsme sami, je nás málo a cítíme se opuštěně. Jak často si naříkáme nad tím, že nás nikdo neposlouchá, že nám nikdo nerozumí a že nikoho nezajímáme. A jak často si zoufáme i nad celkovou společenskou situací, ale i rolí církve v ní. Jak rádi bychom byli, aby nás bylo trochu víc, abychom se necítili tak sami, abychom zajímali aspoň někoho. Ty jsi však s námi nejen v našich trápeních, ale dáváš nám naději, že kdo nechce být sám, tak nemusí. Mimo druhých lidí nám též nabízíš téma, kterým může být i život ve tvém království, tak jiný, než jaké dává tento svět. Děkujeme ti za to, že ho můžeme vzít za ten správný konec a postupovat vpřed vstříc tvému Slovu o životě ve tvé přítomnosti. A děkujeme ti, že nás vedeš tím správným směrem. Prosíme, buď a zůstávej se všemi námi. Amen.

1. ČTENÍ Joz 24, 14-17

PÍSEŇ 384 Pomoz mi, můj Pane

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

k Tobě se obracíme se svými přímluvami nejen za naše blízké, ale hlavně za to, abys i v nás probouzel touhu po životě a víře.

Prosíme Tě za všechny, kteří opouštějí svůj domov, aby následovali tvé Slovo.

Prosíme Tě za všechny, komu v jejich životě něco chybí, dej, aby to mohli nalézt ve Tvé přítomnosti.

Prosíme Tě za všechny, kdo marně čekají, až se v jejich životě stane něco, co by je mohlo posunout i někam dál.

Prosíme Tě za všechny, kdo opouštějí nejen svůj domov, ale i ženu, bratry, rodiče nebo i děti. Prosíme, navracej je na tu správnou cestu.

A prosíme Tě za všechny, kdo upřímně hledají Tvé království, aniž by se něčeho z toho museli vzdávat. Prosíme, buď také s nimi.

A všechny své skryté prosby nyní vkládáme do modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. 1. Janova 5, 10-13

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. 1Tes 5, 23-24

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 18, 28-30

Petr řekl: „Hle, my jsme opustili, co bylo naše, a šli jsme za tebou.“ On jim řekl: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.“

To, co nás v budoucnu čeká, není nic menšího než co si i dovedeme představit, totiž Boží království. To, co nás v budoucnu čeká, je opustit všechno, co máme a dočkat se něčeho mnohem většího, totiž života věčného. A to, co nás v budoucnu čeká, je příslib, že půjdeme-li cestou za svým Kristem, dostaneme ještě mnohem víc než co v danou chvíli i očekáváme. Pán Ježíš svým učedníkům zaslíbuje věčný život v Božím království s tím, že se vzdají všeho, co mají a vydají se na cestu nejen za jeho slovem, ale hlavně proti proudu toho, bez čeho si my dnes svůj život neumíme představit, bez své ženy, bratrů, sester, rodičů nebo dětí. Bez toho je náš život chudý, ale Ježíš jako by nám chtěl slíbit ještě něco víc, než je rodina, totiž život věčný, a především život v Božím království. A my si nyní povíme, v čem a proč ta rodina není zas tak důležitá, zvlášť když jde o věci víry, věci věčného života, život v Božím království. A nejde jen o myšlenkové zřeknutí se všeho pozemského a obdržení nebeských statků od Boha. O to nejde ani zdaleka.

Jde o to, že rodina ani zdaleka není všechno. Sice není dobré být v životě sám a každá samota bolí, ale kdo z nás se nikdy necítil sám i ve své vlastní rodině? Kdo z nás nikdy nezažil naprostou opuštěnost, a to i ve své vlastní rodině a necítil se tak sám, že potřeboval jít aspoň na chvíli někam do přírody anebo do prázdného kostela.

Víra totiž vede často do samoty. Víra se v mnoha věcech ani nedá s nikým moc sdílet a člověka víc, než do společenství uvádí do samoty jen se svým Bohem a životem, který navíc potrvá věčně. Víra totiž má tu vlastnost, že někdy i sama opouští své lidi, aby se k nim opět mohla navrátit a dala jim ještě mnohem víc než třeba i dosud. A víra má také tu vlastnost, že někdy opouští i celé rodiny, aby jim do budoucna zaslíbila ještě něco víc a v tom přicházejícím věku i věčný život. Víra je totiž dost často natolik osobní věc, že se s nikým ani moc sdílet nedá a zůstává jen v našich srdcích a v našem svědomí. Víra však znamená i něco opustit, dřívější způsob života, tento čas i odcházející věk a pustit se do něčeho nového, co člověk až doteď nemusel poznat. Víra jako by vedla nejen k životu věčnému, ale hlavně k poznání, že i v tom životě zdejším může být i něco víc, než je jen chléb a hry, a to i něco, co vytrvá a nebude to jen chvilková záležitost. Víra vede k životu, který nekončí tady a teď, ale pokračuje až k jeho vlastnímu smyslu, po tom, co je ještě nad námi a co na nás také čeká. Víra vede do života, který je teprve před námi.

V tomto čase Boží království, v přicházejícím věku věčný život. Co může být víc. Ale také se zeptejme, co to vlastně znamená. Ježíš jako by zaslíboval něco, co nemůže nabídnout ani tento svět, ale ani nikdo jiný a co může jen on, život v Božím království. A ten se nemusí odehrávat až někdy potom, ale klidně může nastat už tady a teď a děje se tak, že při něm nečekáme jen na věčnost, ale už na tento čas obklopený Boží přítomností. Jako bychom tu stále čekali na Boha, který je i nabízí víc než všechny domy, ženy, bratři, rodiče i děti, totiž sám sebe. Z našich obydlí i rodin nám bude vždycky něco chybět, z Boží blízkosti nám nechybí vůbec nic. Bůh tu s námi bude stále a v budoucnu snad ještě víc, neboť s ním přijde i věčnost pro nás. A Ježíš jako by nás nabádal i k určité chudobě pro Boží království. Jakoby i on sám vedl k tomu všechno opustit a všeho nechat a jít si jen za ním. Jakoby i pro něj bylo důležitější než všechny naše rodiny a domy cesta k němu, totiž ke Kristu a Boží království už přijde jaksi samo. Někdy se tomu také říká zdánlivý paradox víry, že si za něčím tak dlouho půjdeme, až si to ono přijde za námi. Někdy je však víra jen odpovědí na Boží zavolání, a to pak můžeme přijmout nebo také odmítnout, což ale není tento případ. My jsme to Boží volání přijali, opustili jsme, co bylo naše a šli jsme za svým Místrem. A za odměnu nás hned za rohem čeká Boží království a s ním i přicházející život věčný. Čeká nás něco, co jen tak neskončí.

Co však dělat do té doby. Vést k Bohu i k jeho Synu i celý svůj dům nebo jen ženu nebo i své bratry nebo rodiče nebo děti? Právě, že nikoliv. Jako by Ježíš chtěl svou odpovědí na horlivost apoštola Petra, zakladatele církve, spíš říct, ved'te k víře především sami sebe. A všechno ostatní vám už bude přidáno nebo také odňato. Učte se o své víře nebo spíš svou vírou přemýšlet tak, abyste se nemuseli trápit nad tím, co všechno nebo také koho všeho přitom opouštíte, neboť jdete za lepším. Je samozřejmě skvělé vést k chudobě pro Boží království i své blízké, ba nejbližší, ale samo o sobě to úplně nestačí. Oni k tomu také musejí nějakým způsobem dospět a na vás je jim v tom ani nebránit, ale ani je do ničeho nenutit. K Božímu království si musí každý dojít sám. Na tom jediném se v posledních dvou tisících letech, tedy od dob apoštola Petra, nic moc nezměnilo. A je to i téměř jedinou pravdou, která se dá i o naší vlastní víře říct. Otázkou jen zůstává proč. Proč se toho jediného, jako je vlastní rodina, zbavovat pro něco tak neatraktivního, jako je Boží království, vždyť co my o něm vlastně víme. Možná právě proto, Ježíš sice zaslíbuj hory doly, mnohokrát víc než si i dovedeme představit a život věčný navrch, ale nejde i nám ještě o něco jiného? Třeba o to mít se se svou vírou v Boží království i s kým podělit? Jakoby však ani o tom nemluvil jakoby i celá ta víra v Boží království byla především na člověku samém a tím nesdělitelná a snad ani nepředatelná.

V knize Jozue se píše o bezvýhradné službě Hospodinu. Je to skoro ke konci celého toho vyprávění o Božím lidu, ale celkem dobře to ilustruje, co všechno stojí věnovat se jen svému Bohu a na nic jiného ani nemyslet. A že to není tak snadné, jak se může i na první pohled zdát. Pán Ježíš však jako by myslel i na to. Jak jsou i pro nás naše rodiny a domy důležité a jak není snadné vyjít ze svého zaběhaného rytmu a pustit se i do něčeho jiného. A sám nás pouští na tenký led, když ujišťuje, že za ním se nechodí pro nic za nic a své obydlí se neopouští jen tak, ale proto, že má pro nás ještě něco lepšího. A tím nejsou jen lidé, zvláště ti, které už stejně známe, ale právě něco vlastně neznámého. I to Ježíšovo Boží království a mnohokrát víc ještě v tomto čase a v tom přicházejícím dokonce i život věčný je pro nás vlastně něco dost neznámého. Nevíme, co nás tam čeká, můžeme jen věřit, že to bude dobré a že pro nás má Bůh i se svým Synem ještě něco víc. Ježíš životu bez vlastní rodiny a bez domova říká chudoba, myslím, že je to dost přesné, ale ještě přesnější bude chudoba pro Boží království. Nejen chudoba pro něco, co přinese zase jiné bohatství, ale chudoba pro ještě jiný rozměr, rozměr života, rozměr víry, rozměr našeho bezvýhradného následování. Vždyť nejsme bohatí pro to, co máme, ale jací jsme a za čím si v tom životě jdeme. A to je i to pravé bohatství. Bohatství Božího království, které se nevyčerpává v našich domácnostech, ale jde dál.

PÍSEŇ

452 Za dar Slova, 419 Mocný Bože,